

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.349 van 14 november 2003
in de zaak A. 108.626/XIV-6049.**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat J-C. DEVILLE,
kantoor houdende te 4800 VERVIERS,
Rue Bidaut 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 12 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juni 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 26 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HALKIN, die loco advocaat J.-C. DEVILLE verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 28 augustus 2000 en zich vluchteling verklaart op 30 augustus 2000; dat op 3 oktober 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 12 juni 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

“Betrokkene werd verhoord op 4 december 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene een etnische Albanees afkomstig uit Kosovo, en meer bepaald uit Slivove (gemeente Ferizaj) zou zijn. Betrokkene verklaart omstreeks september 1998 vrijwillig de rangen van het ‘Kosovaars Bevrijdingsleger’ (UCK) te hebben vervoegd. Omstreeks november 1998 zou betrokkene zijn toegetreden tot brigade 721 en onder meer hebben gestreden in de dorpen Jezerce, Nerodime en Mollopoc. Begin maart 1999 zouden betrokkene evenals acht andere strijders van het UCK tijdens een militair treffen tussen de etnische Albanezen en de Servische strijdkrachten door de Servische paramilitairen zijn overmeesterd. Deze laatsten zouden betrokkene en diens wapenbroeders uiteindelijk hebben gedwongen om aan de zijde van de Serviërs ten strijde te trekken tegen het UCK. Eind maart 1999 zouden betrokkene evenals zijn lotgenoten echter zijn kunnen ontkomen en naar Macedonië zijn gevlucht; Daar zou betrokkene (probleemloos) bij een vriend hebben verbleven tot eind juli 1999, alvorens naar zijn dorp Slivove in Kosovo terug te keren. Betrokkene getuigt dan bij verscheidene familieleden te zijn ondergedoken, aangezien hij gezocht werd door aanhangers van het (inmiddels voormalige) UCK en zich midden september 1999 tevens diende te presenteren in Ferizaj. Aangezien deze zoektocht onverminderd voortduurde, zou betrokkene in de loop van december 1999 opnieuw naar de voornoemde vriend in Macedonië zijn gevlucht. Diezelfde reden zou betrokkene er uiteindelijk tevens toe hebben aangezet om ook Macedonië definitief te verlaten op 24 augustus 2000. Op 30 augustus 2000 vroeg hij in België asiel aan. Betrokkene is niet in het bezit van enig Joegoslavisch identiteitsdocument.

Opgemerkt dient te worden dat betrokkene geen gegevens of elementen ter sprake heeft gebracht waaruit blijkt dat hij Kosovo omstreeks december 1999 heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Omtrent de door hem aangeklaagde aanvaringen met het UCK anno 1999, verklaarde betrokkene namelijk herhaaldelijk géén stappen te hebben ondernomen om de bescherming en hulp van enige (internationale) instantie (KFOR, CIVPOL) ter plaatse te bekomen. Nochtans kende betrokkene nooit enig probleem met de (internationale) autoriteiten in Kosovo en haalde betrokkene evenmin andere feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat hij om één van de redenen zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie geen bescherming vanwege diezelfde autoriteiten kan genieten. Betrokkenes argument als zou hij geen beroep hebben gedaan op de aanwezige internationale gemeenschap (KFOR) in Kosovo aangezien deze omstreeks december 1999 nog steeds een gebrekkige organisatie vertoonde, is in dit verband een louter persoonlijk (voor)oordeel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen

door de Veiligheidsraad van de Verenigde naties op 10 juni 1999, wordt het bestuur van de provincie namelijk waargenomen door de internationale gemeenschap, die sedertdien onmiddellijk ernstige inspanningen leverde evenals tal van initiatieven ontplooiende teneinde het dagelijkse leven ter plaatse te normaliseren en te stabiliseren. Hier kan ten slotte nog aan worden toegevoegd dat betrokkene sedert december 1999 tot augustus 2000 onafgebroken in Macedonië verbleef evenals herhaaldelijk en uitdrukkelijk getuigde aldaar geen problemen te hebben gekend. Betrokkene verklaarde louter in Macedonië te hebben verbleven tot omstreeks augustus 2000 teneinde een verbetering van de situatie in Kosovo af te wachten, hetgeen uiteindelijk niet gebeurde volgens zijn verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien heeft betrokkene na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven, en dit land verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, A1, A. Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in drie middelen de schending aanvoert van de motiveringsplicht; dat de verzoekende partij vooreerst betoogt dat ze door herhaaldelijk voor de dienst Vreemdelingenzaken te verwijzen naar haar gevangenschap door de paramilitaire Serviërs en de druk die daarmee gepaard ging om wapens te nemen tegen de UCK, op ernstige wijze heeft aangetoond dat haar vertrek van december 1999 uit Kosovo wel een directe band had met de terreur die zij "van de nationale autoriteiten door middel van de paramilitaire (Serviërs) heeft geleden"; dat de bestreden beslissing daardoor "manifest de verplichting niet naleeft zich exact tot de materiële werkelijkheid der feiten te houden (...)" ; dat vervolgens de bestreden beslissing geen "concrete motivering" bevat als antwoord op de "bijzondere klachten" van de verzoekende partij; dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een algemene verwijzing naar de resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, doch dat hij daarmee niet heeft bewezen dat "op de plaatsen waar de (verzoekende partij) de door (haar) aangehaalde angsten heeft geleden vanwege de nationale autoriteiten (...)" wel degelijk voldoende activiteit van de internationale instanties aanwezig was; dat tenslotte de verzoekende partij betoogt dat ze steeds zowel voor de dienst Vreemdelingenzaken als voor het commissariaat-generaal heeft verklaard langs Macedonië België te hebben bereikt om zich er vluchteling te verklaren; dat de commissaris-generaal daar geen rekening mee heeft gehouden en zodoende zijn beslissing op een "illegale appreciatie" heeft gesteund;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt; dat het bij de beoordeling daarvan de Raad van State niet toekomt om zich in de plaats te stellen van het bestuur dat uitspraak moet

doen over een administratief beroep doch enkel om na te gaan of dat bestuur zijn beslissing niet op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen;

Overwegende dat de verzoekende partij slechts op algemene wijze haar standpunt herhaalt dat zij vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft ondergaan doch dat zij de motieven van de bestreden beslissing niet op concrete wijze weerlegt; dat de bestreden beslissing terdege concrete motieven dienaangaande bevat, te weten het feit dat de verzoekende partij geen hulp heeft gezocht bij met name genoemde internationale instanties en de gewijzigde toestand in Kosovo;

Overwegende dat artikel 52, § 2, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) stelt dat aan een asielaanvrager het statuut van vluchteling kan worden ontzegd “wanneer (hij), na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven heeft en dit land verlaten heeft, zonder vrees in de zin van artikel 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie”; dat uit het asielrelaas van de verzoekende partij blijkt dat zij ongeveer negen maanden in Macedonië heeft verbleven; dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij vervolging diende te vrezen in Macedonië; dat de verzoekende partij enkel verklaart dat Macedonië slechts een transitland was;

Overwegende dat de verzoekende partij derhalve niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feiten de bestreden beslissing heeft genomen noch dat hij de hem met artikel 52, § 2, 2/ van de Vreemdelingenwet toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de drie middelen ongegrond zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen geground middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien november tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.